

Oktober

Angelček

Štev. 2

Alojzij Košmerlj:

Otrok moj, vedi, da te Jezus ljubi.

Človeško srce je ustvarjeno za ljubezen. Ljubiti hočemo, pa si tudi ljubezni želimo. Težko je življenje človeka, ki na svetu ne najde ljubezni. Kakor popotnik je, ki sam in zapuščen roma po nevarnih potih. Če pade in se ponesreči, nima nikogar, ki bi mu pomagal; ako zaide med temne prepače, ni prijatelja, da bi mu pokazal pravo pot. Srce, ki ga ne ogrevajo topli žarki ljubezni, je kakor roža, ki sameva v temi. Roža brez tople solnčne luči uvene in umrje, srce brez ljubezni v žalosti izhira. Če je že vsakemu človeku brez ljubezni težko, je pa še posebnega pomilovanja vreden ubog in pozabljen otrok.

Tak revček, ki v življenju nobene ljubezni ni užil, je bil mali Tonček. Oče in mati sta mu umrla, bratov in sester ni imel. Sirotek je živel pri tujih ljudeh, ki so mu rezali kruh s trdo roko in so mu le redko dali prijazno besedo. Videl je druge otroke, ki so imeli dobre, ljubeče starše. Pri njih je bil smeh doma, na njih obrazih je žarelo veselje. Če jim je kdaj žalost skalila oči, jo je kmalu odgnala topla materina beseda.

Sirotek Tonček vsega tega ni imel. Oh, kako si je tudi on želel milih materinih oči, kako je v samotnih urah hrepenel po materini in očetni bližini. Tako rad bi se malo zgovoril, tako rad bi prelil malo svoje žalosti v njihovo srce. Pa ni bilo nikogar, ki bi se zanj z ljubeznijo zavzel. Zato je bil ves blede njegov obraz, v očeh je bila skrita globoka žalost. Sirotek Tonček ni vedel, kaj je smeh in dobra volja. Njegovo mlado srce je umiralo od zapuščenosti.

Tonček je hodil v šolo. Tih in otožen je sedel med drugimi otroki. Pri veselih otroških igrah v odmorih se ni razvnel. V njegovi duši je vedno odmevalo: sam, sam, sam... Nekega dne po šoli ga pokliče gospod katehet. Dobremu duhovniku se je sirotek smilil, rad bi se malo z njim pogovoril. »Tonček, vedno si žalosten.« — »Gospod katehet, tako sem zapuščen. Očeta nimam, ne matere; nimam domačega človeka. Pri tujih ljudeh sem, ki me nimajo radi. Nihče me ne ljubi. Vi ne veste, kako mi je hudo.« — Ubožčku so se ulile solze. Tudi duhovnik se jih ni mogel zdržati. Dobri gospod je imel Tončka rad. Ko bi ga le mogel vsaj malo potolažiti in razvedriti. Posvetilo se mu je v duši. »Tonček, misliš, da te res nihče ne ljubi? Z menoj pojdi, pokažem ti prijatelja, ki te ljubi z vsem srcem.« — Šla sta v cerkev. Prav pred oltar sta stopila. Duhovnik je pokazal Tončku na tabernakelj: »Glej, Tonček, za temi vratci prebiva tvoj najboljši prijatelj. Nimaš človeka, ki bi te ljubil. Vedi, otrok moj, da te Jezus ljubi. Misliš, da si sam in od vseh zapuščen, na ni tako. Jezus je s teboj, njegovo sveto Srce vedno zate bije. Misli pogosto na Jezusa in laglje ti bo v življenju. Rad pridi pred tabernakelj in žalost tvojega srca bo prešla. Jezus te bo tolažil.«

Kakor da se je Tončku nov svet odprl, tako mu je bilo pri teh besedah, izgovorjenih pred svetim tabernakljem. O, da ni že prej na to mislil! Jezus ga ljubi! In so mu šle misli skozi dušo: Glej, dobri Jezus je prišel iz nebes na svet in je legel v mrzle, revne jaslice. Zakaj? Ali ne iz ljubezni? In je šel na križ v krvavo smrt — le zakaj? Ali ne zato, ker nas ljubi? In je Sveto Rešnje Telo postavil in biva sredi med nami vse dni — zakaj, le zakaj? Samo zato, ker nas

ljubi. O, dobri Jezus ljubi vse, ljubi zlasti še tiste, ki so žalostni in zapuščeni. Zdaj pa vem: Jezus ljubi tudi mene. Nič več ne bom tako žalosten, saj imam Jezusa. O dobri Jezus, verujem in zaupam: Ti me ljubiš, ljubiš kakor oče in mati, še bolj, še bolj! Presveto Srce Jezusovo, zaupam v Te.

Tako je mislil ubogi Tonček pred tabernakljem, tako je molil. Pri srcu pa mu je bilo naenkrat tako toplo, kot da je solnce posijalo vanj. Saj je res solnce posijalo na ubogega dečka, solnce neizmerne Jezusove ljubezni. —

Otročiči! V svetem pismu je zapisano: «Če bi tudi mati pozabila svojega otroka, jaz te ne bom pozabil.» Taka je Jezusova ljubezen do nas. Večja od očetove, večja celo od materine ljubezni. Nikar tega nikoli ne pozabimo. Morda nam bo v življenju še zelo hudo, morda bomo tudi mi pri ljudeh le malo ljubezni našli. Dobri Jezus nas ljubi z neizmerno, nesebično, večno ljubeznijo.

Otrok moj, vedi, da te Jezus ljubi.

F. Güll — J. Pucelj:

Otroci rajajo.

*Za mlinom za stezico
stoje tri hiške;
v teh hiškah ringarajajo,
rajajo miške.*

*Za mlinom za stezico
stoje tri hiške;
okrog njih ringarajajo,
rajajo piške.*

*Za mlinom za stezico
stoje tri hiške;
nad njimi ringarajajo,
rajajo liščki.*

*Miške, piške, liščki,
ringaraja, ringaraj!*